

DR. GALAMBOS KÁROLY ÜGYVÉDI IRODA (ny.sz: 3547)

képviselőként eljár:

dr. Galambos Károly ügyvéd, a Budapesti Ügyvédi Kamara tagja

kamarai azonosítószám:

18925

Székhelye:

1054 Budapest, Alkotmány u. 4. I/105.

Levelezési cím:

1366 Budapest 5. Pf: 35.

Telefon/fax:

06-20-289-6384/36-1-239-1855

E-mail címe:

galambosugyved@gmail.com

Tárgy:

Alkotmányjogi panasz az Alkotmánybíróság IV-290-7/2017. sz. visszautasító végzése ellen

Alkotmánybíróságnak

1015 Budapest,

Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1580 - O / 2017
Érkezett:	2017 AUG 01.
Példány:	1
Melléklet:	3 db
Kezelőiroda:	

Mélyen Tisztelt Alkotmánybíróság!

1) A mellékelten (I/1. alatt) csatolt ügyvédi meghatalmazás alapján [redacted] **indítványozó** és a mellékleten csatolt (I/2) meghatalmazás alapján [redacted] **indítványozó képviselőként eljárva**

a Dr. Galambos Károly Ügyvédi Iroda nevében [(1054 Budapest, Alkotmány u. 4. I/105.) eljáró ügyvéd dr. Galambos Károly ügyvéd] a törvényes határidőben - az Alaptörvény **24. cikk (2) bekezdés c) pontja és d) pontja alapján** és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) **26.§ (2) bekezdése és 30. § (1) bekezdése alapján** -

alkotmányjogi panasz indítványt

terjeszték elő az **Alkotmánybíróság IV-290-7/2017. sz. végzése ellen.**

Indítványozó kéri, hogy az Alkotmánybíróság IV-290-7/2017. sz. végzése meghozatalával összefüggésben alkalmazott alábbi jogszabályi rendelkezést - az Alaptörvény 24.§ (3) bekezdés a) pontja alapján és az Abtv. 51. § (1) bekezdése alapján - **megsemmisíteni szíveskedjék:**

a) az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi törvény CLI. törvény (Abtv.) 27.§-át, a 39.§ (2) bekezdését, és az 55. § (1)-(3) és (5) bekezdését.

b) Az Alkotmánybíróság 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozata az Alkotmánybíróság ügyrendjéről (továbbiakban: Ügyrend) szóló alábbi rendelkezéseit

25. § [...]

(3) A beadvány – Abtv. 55. § (2) bekezdésében meghatározott – vizsgálatát követően a főtitkár válaszlevélben tájékoztatja a beadványozót arról, hogy

- a) az alkotmánybírósági eljárás megindítására törvényes lehetőség nincs, mert azt az Abtv. 55. § (4) bekezdése kizárja,
- b) a beadványt a hatáskörrel rendelkező más szervnek vagy hatóságnak megküldi, ha a beadvány tartalmából kétségtől megállapítható az Alkotmánybíróság hatáskörének hiánya és a hatáskörrel rendelkező szerv,
- c) a beadvány tartalmából kétségtől megállapítható, hogy az abban foglalt alkotmányjogi kérdés az Abtv. alapján ítélt dolognak minősül, és a körülmények alapvető megváltozása nélkül ismételten előterjesztett beadvány elbírálására nincs jogi lehetőség,
- d) a beadvány nem felel meg a törvényben előírt alaki vagy tartalmi követelményeknek.

(4) Ha a (3) bekezdés d) pontjában meghatározott hiányosság előre láthatóan pótolható, a főtitkár a tájékoztatással egyidejűleg – az Abtv. 55. § (3) bekezdése szerint – a jogkövetkezmények ismertetésével és harminc napos határidő megjelölésével hiánypótlásra hívja fel a beadványozót. [...]
[...]

6) Ha a beadványozó a (3)–(4) bekezdésben meghatározott tájékoztatás és a hiánypótlásra való felhívás ellenére a hiányt – a megadott határidőben – nem pótolja, az Alkotmánybíróság az eljárást megszünteti; [...].

26. §

[...]

(4) A főtitkár az Abtv. 55. § (5) bekezdésében meghatározott egyesbírói végzésre javaslatot tesz, a végzést előkészíti.

Továbbá indítványozók kérik az Alaptörvény 24. § (2) cikk c) pontja és 24. § (3) bekezdés a) pontja alapján az Alkotmánybíróság IV-290-7/2017. sz. végzésének megsemmisítését is.

I. A IV/290-7/2017. sz. alkotmánybírósági végzés meghozatala

2) Indítványozók a 2017. január 11-én kelt beadványukban alkotmányjogi panaszt terjesztettek elő a Kúria Pkk. V. 25.023/2016/2. sorszámú kijelölő végzése ellen. Indítványozók kérték, hogy Mélyen Tisztelt Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. § (3) bekezdés b) pontja alapján – az Alaptörvénnyel ellentétes Kúria Pkk. V. 25.023/2016/2. sorszámú végzését semmisítse meg, mivel e (fellebbezéssel nem támadható) jogerős végzés sérti a Indítványozó felpereseknek az Alaptörvény I. cikkében, II. cikkében, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglalt alapvető jogait.

Indítványozók kérték a Kúriát, valamint az általa kijelölt Kaposvári Törvényszéket is, hogy a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 359/C. § alapján és az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján a kijelölő végzés végrehajtását - az Alkotmánybíróság előtti eljárás befejezéséig - felfüggeszteni szíveskedjenek.

Mivel a Kúria előtti eljáró bíróság kijelölése iránti nemperes eljárásban a Kúria első fokú bírósággént hozta meg a határozatát, az indítványozók az alkotmányjogi panaszt mindhárom

bíróságnál (Kúria, Kaposvári Törvényszék, Fővárosi Törvényszék) előterjesztették. A felfüggesztési kérelem tárgyában azonban a bíróságok nem döntöttek, úgy továbbították az Alkotmánybírósághoz az indítványozók beadványát.

Alkotmányjogi panasz indítványukat az alábbiakkal támasztották alá:

a) A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelme

aa) A leglényegesebb alapjogi jogsértés, hogy a Kúria az ügyben nem hozhatta volna meg a Kaposvári Törvényszéket kijelölő döntését. Ez sérti az indítványozóknak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát.

A Kúria ugyanis nemleges illetékességi összeütközés esetében abban az esetben dönthetett volna, ha van két jogerős bírósági határozat, amely a nemleges illetékesség kérdésében jogerősen döntött.

Ilyen határozat azonban nem volt, mivel a Fővárosi Törvényszék a 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzése ellen a Fővárosi Törvényszék a fellebbezést kizárta, valamint a végzést már akkor kézbesítette a felperesek részére, amikor a Kúria már a kijelölő határozatát meghozta. Az indítványozók arról sem értesültek, hogy Fővárosi Törvényszék a kijelölés felterjesztésével kapcsolatos végzésével az iratokkal együtt a Kúriának megküldte.

Így indítványozók sem az illetékesség hiányát megállapító végzés, illetve abban a fellebbezést kizáró rendelkezés ellen - a Kúria kijelölést meghozó határozata előtt - nem tudtak fellebbezést előterjeszteni, sem pedig a Kúria kijelölése iránti eljárásban nem tudtak nyilatkozatot tenni, miszerint sérelmezik a Kúriához a kijelölés miatti felterjesztést, mivel az illetékesség hiánya miatti fellebbezésüket a Fővárosi Törvényszék nem terjesztette fel a Fővárosi Ítélőtáblához elbírálásra, másrészt ezen okból a Kúria nem dönthet, mivel nincs két negatív illetékességet megállapító jogerős végzés.

Bár a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. végzés ellen felperesek annak átvételét követően 15 napon belül fellebbezést terjesztettek elő, azonban e fellebbezés a mai napig nem került elbírálásra.

Ugyanis e fellebbezést - mivel időközben a kijelölésről a Kúria döntött – és a fellebbezés elintézésében a Fővárosi Törvényszék már nem találta magát „illetékesnek” a Fővárosi Törvényszék később a Kaposvári Törvényszéknek küldte meg további intézkedésre.

A kijelölés kérdésében a Pp. 45. §-a az alábbiakat tartalmazza:

Az eljáró bíróság kijelölése

Pp. 45. § (1) Jogerős határozatok folytán felmerült hatásköri vagy illetékességi összeütközés esetében, úgyszintén akkor, ha az illetékes bíróság nem állapítható meg, vagy kizárás miatt nem járhat el, az eljáró bíróságot soron kívül ki kell jelölni.

(2) A kijelölés kérdésében

a) a törvényszék határoz, ha az összeütközés a területén levő járásbíróságok között merült fel, valamint ha a területén levő járásbíróság kizárása esetén a területén levő másik járásbíróság kijelölhető;

b) az a) pont alá nem tartozó esetekben az ítélőtábla határoz, ha az összeütközés a területén levő járásbíróságok, törvényszékek, illetve közigazgatási és munkaügyi bíróságok között merült fel, továbbá ha a területén levő járásbíróság, törvényszék vagy közigazgatási és munkaügyi

bíróság kizárása esetén a területén levő másik járásbíróság, törvényszék vagy közigazgatási és munkaügyi bíróság kijelölhető;

c) az a) és b) pont alá nem tartozó esetekben a Kúria dönt.

46. § (1) Ha az illetékes bíróság nem állapítható meg, a fél a kijelölés iránti kérelmet bármelyik bíróságnál előterjesztheti; egyébként a kijelölés iránt a perben eljáró bíróság hivatalból köteles előterjesztést tenni.

(2) A kijelölés tárgyában a bíróság a felek meghallgatása nélkül is határozhat.

(3) A hatásköri vagy illetékességi összeütközést megállapító és kijelölést kezdeményező határozattal szemben fellebbezésnek nincs helye.

Indítványozók szerint – a fentiekre tekintettel - sem a Fővárosi Törvényszék sem pedig a Kúria eljárása nem felelt meg az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes és pártatlan eljárásnak, továbbá ezen túl a Fővárosi Törvényszék eljárása az időszerű eljáráshoz való alapvető jog követelményének.

Ez utóbbi tekintetében indítványozók hivatkoznak arra, miszerint a per tárgya az alperes 2011. október 20-án tartott küldöttgyűlés határozatainak felülvizsgálata, amely határozatok megsemmisítése végett felperesek a keresetlevelet 2011. évben előterjesztették.

A kereset tárgyában a Fővárosi Törvényszék már 2014. évtől az illetékesség körében tárgyalta a hozzá a Kaposvári Törvényszéktől [a 19. P. 21. 582/2011/47. sorszámú jogerős végzésével] illetékesség hiánya miatt hozzá áttett keresetlevelet.

Ezen áttett per alapján folytatott eljárásban a Fővárosi Törvényszék a 28. P. 21.169/2014/4. sorszámú ítéletével a felperesek keresetét - joggal való visszaélésre hivatkozással - elutasította. Az első fokú bíróság [redacted] bíró) a pernek ebben a szakaszában nem látott okot illetékessége hiányának megállapítására.

A felperes indítványozók fellebbezése alapján a Fővárosi Ítéletábrla a 2015. október 22. napján hozott 2. Pf. 21.526/2014/8-II. sorszámú végzésével az első fokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az első fokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Amennyiben a Fővárosi Törvényszéknek nem állt volna fenn a már rögzült illetékessége a per tárgyalására, a II. fokú bíróság ezt mindenképpen észlelte volna, és nem a Fővárosi Törvényszéket utasította volna a per újabb tárgyalására.

(Minderről a Fővárosi Törvényszéknek az illetékessége hiányát megállapító végzése „hallgat”!)

Ezen hatályon kívül helyezés alapján megindult új 122. P. 24.949/2015. számon folyó eljárásban került sor a 16. végzéssel az illetékesség hiányának megállapítására, miután a korábbi bíróval szemben a felperesek kizárási bejelentést terjesztettek elő a késedelmeskedése miatt (bár ezen bejelentés nem vezetett eredményre), és az ügyet a Fővárosi Törvényszéken (azonban mégis másik bíróra [redacted] bíróra szignálták).

A 2014-ben a Fővárosi Törvényszékhez kerülő ügyben a 2015. októberben meghozott II. fokú hatályon kívül helyező végzéshez képest tulajdonképpen a bíróság csak 2016. augusztus 31-én állapította meg az illetékessége hiányát, amelyet már feltehetőleg 2014. évben megvizsgált a bíróság és ezért hozta meg érdemben a 28. P. 21.169/2014/4. sorszámú ítéletet.

A Fővárosi Törvényszék terhére így – a 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú végzés tekintetében - megállapítható az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését sértő ésszerű időn belüli elbíráláshoz való alapvető jog megsértése. A Fővárosi Törvényszék ugyanis – ha igaz – 2 évig várt az illetékesség vizsgálatával, miközben egyszer már hatályon kívül helyezte a felsőbb bíróság az ítéletét.

ab) A felperesek a bírósági eljárásban nem tehetek nyilatkozatot a kijelölés tekintetében, holott ehhez jogos érdekük fűződik. A kúria a végzése ellen a fellebbezést kizárta, és meghallgatást sem tartott. Sem a Kúria, sem pedig a Fővárosi Törvényszék ebben a kérdésben a felpereseket, mint indítványozókat, sem pedig az alperest nem hallgatta meg. Ez nem felel meg a tisztességes tárgyaláshoz való jog elvének, illetve a jogorvoslathoz való jog elvének. Az a körülmény, hogy a kijelölésben a Kúriának van hatásköre, nem indokolja a meghallgatás mellőzését, továbbá a fellebbezés kizárását, hiszen a Kúria másik tanácsa is ilyen jogorvoslat esetén eljárhatna.

A tisztességes tárgyaláshoz való jogot sérti a kijelölésről való döntés. A kijelölés értelme nem az, hogy a felettes bíróság elbírálja, hogy a két jogerős bírósági határozat közül álláspontja szerint melyik felel meg a jogszabályoknak a döntés tartalma tekintetében, mivel ilyen felülvizsgálati lehetősége a kijelölés kérdésben döntő felettes bíróságnak, így a Kúriának sincs. A kijelölés célja, hogy a negatív illetékességi összeütközés esetén ezt egy felettes bíróság feloldja és kijelölje a per elintézésére általa feljogosított bíróságot. Ezen kijelölés tekintetében azonban nyilvánvalóan a felek érdekében kell figyelembe venni, és nem a bíróság érdekét. A felek érdeke pedig az, hogy minél kevesebb költség és időráfordítással tudják a perbeli igényüket képviselni, a bíróság előtt eljárni. Ez jelenti azt, hogy a bíróság a kijelölési eljárást tisztességesen folytatja le.

A Kúrai által tett kijelölés tartalmánál fogva sérti az indítványozóknak a tisztességes eljáráshoz való jogát. Az ügyben ugyanis a 2 felperes és az alperes is budapesti lakhellyel és székhellyel rendelkezik, ezért teljesen indokolatlan és tisztességes eljárásnak meg nem felelő volt a döntés, hogy a Kúria – a felek nyilatkoztatása nélkül – a felektől 200 km-re levő bíróságot jelölte ki a per tárgyalására. A Kúria akkor járt volna el tisztességes módon, ha a két negatív illetékességi összeütközéssel érintett bíróság közül (feltéve, ha a Fővárosi Törvényszék az illetékesség hiányát megállapító határozata ellen a felperesek fellebbezése elbírálásra kerül, és ez alapján a II. fokú határozat az első fokú végzést helyben hagyja; és ennél fogva már két jogerős végzés a kijelöléshez rendelkezésre áll) a Fővárosi Törvényszéket jelöli ki.

c) Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jog sérelme

A Fővárosi Törvényszék első fokú – a fellebbezés elbírálása hiányában – még nem jogerős végzése – sérti a felperesek jogorvoslathoz való jogát. Az illetékesség hiányát megállapító végzés ugyanis felperesek érdekét és az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését sérti. A végzés ellen fellebbezést kellett volna a felek részére biztosítani.

d) Az indítványozók emberi méltóságához való jogának sérelme

da) A Kúria végzése – a kijelölés tartalma tekintetében – ; továbbá a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzése - a hatályon kívül helyezés utáni több mind 10 hónap után az illetékesség hiányában felvállalt döntés és annak kézbesítési trükközése miatt - sérti a felperesek emberi méltóságát.

A Kúria döntése nem veszi figyelembe magát az embert és perbeli feleket. Az emberi méltóság védelme tekintetében (amely az I. cikk (1) bekezdése alapján a bíróság elsődleges feladata) a döntés lényeges szempontja, hogy a bíróság a döntésénél vegye figyelembe az emberi szempontokat.

Ezek közé tartozik, hogy kijelölésben való döntés esetén, a bíróságok közötti választást a kijelölésre hatáskörrel rendelkező bíróság miként mérlegeli.

Ezek az emberi szempontok pedig azt jelentik, hogy a bíróság mérlegelje, hogy mely bíróság van a felekhez közelebb, hogy ott minél kisebb időráfordítással és költséggel meg tudjanak jelenni, a jogi képviselő személyének megjelenése a bíróságon ehhez képest miként oldható meg.

Indítványozók jelen esetben úgy érzékelik, hogy mintegy „quasi büntetésből” került sor a Fővárosi Törvényszék helyett a Kaposvári Törvényszék kijelölésére, mivel más körülménnyel ez a mérlegelt döntés nem magyarázható. Az ugyanis nem támaszthatja alá a kijelölést – hogy a Kúria álláspontja szerint a Kaposvári Törvényszéknek az áttétel tekintetében hozott végzése nem volt jogszerű, ezért mintegy „visszaadja” ezen jogsértéssel meghozott határozatot hozó bíróságnak, hogy „szenvedjen” ő az üggyel. A Kúria ugyanis a kijelölés során nem a két határozat törvényességének felülvizsgálatáról dönt, hanem a kijelölésről!

Talán azon okból is történhetett mindez, hogy indítványozóknak „menjen el a kedvük” azon per további folytatásától, amelyet a bíróságok 2011. óta ide-oda tesznek, volt már benne hatályon kívül helyezés a Fővárosi Bíróság szakszerűtlensége (téves jogalkalmazása) miatt; s a pertartam már meghaladja azt a szokványos (de Pp. 2.§ (1)-(2) bekezdése szerinti törvényes) mértéket, amely ilyen ügyekben – egy társadalmi szervezet 2011-ben hozott küldöttgyűlési határozatának megtámadása iránti kereset elbírálása során – ésszerű határidőnek lehet nevezni. Arról nem is beszélve, hogy „minek már ez a per ennyi idő után”, amikor az idő már túllépett azon, hogy a társadalmi szervezetnél mi történt 2011. október 20-án? Indítványozók megjegyzik: mindez alapvetően a Fővárosi Törvényszék [redacted] bíró) szakszerűtlen és indokolatlan döntésének [Lásd a 28. P. 21.169/2014/4. sorszámú ítéletet] a következménye, amelyet most tetézett [redacted] 122. P. 24.949/2015/16. sz. határozata és a Kúria Pkk. V. 25.023/2016/2. sorszámú kijelölő végzése.

Bár kétségtelenül lehet arra hivatkozni, hogy a kijelölés tartalmi-mérlegelési szempontjait jogszabály nem határozza meg, azonban minden döntésénél a bíróságnak az emberi méltóság védelmi tekintetében szükséges szempontokat érvényesítenie kell! (Lásd az Alaptörvény Nemzeti hitvallásban külön is felhívott követelményt, miszerint „Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság.”) Ennek érvényesítése a Kúria előtt a kijelölés kérdésében való döntésnél nem történt meg, pedig ez az Alaptörvény 28. cikk alapján a Kúranak is kötelessége lett volna.

db) Sérti a felperese emberi méltóságát a Fővárosi Törvényszéknek a 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzésének kézbesítése és a Kúria kijelölési határozata meghozatala során elkövetett a tisztességes eljárásnak nem megfelelő „trükközések.”

A felperesek részére a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú 2016. augusztus 31-én kelt végzését – amely a kijelölő határozat jogalapját képezte, a Fővárosi Törvényszék késedelmesen – csak (közel egy hónappal később) 2016. szeptember 28-án kézbesítette (a felperesek 2016. március 16-án kelt kizárási bejelentését elutasító, Fővárosi Törvényszék 3. Pkf. 26.480/2016/2. sorszámú végzésével együtt).

[redacted] bíró 2016. szeptember 1-jén kelt 16-I. végzésével az iratokat - nyomban - felterjesztette a Kúriához az eljáró bíróság kijelölése érdekében, anélkül hogy az illetékesség hiányát megállapító 122. P. 24949/2015/16. sorszámú végzése a felek részére kézbesítésre került volna.

Felperések a 2016. szeptember 29-én kelt és a Fővárosi Törvényszéknél 2016. október 4-én érkezett fellebbezésükben kérték a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24949/2015/16. végzésének az illetékesség hiányára és a Kúriához való felterjesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzését, valamint az alperes marasztalását 14.605,- Ft fellebbezési perköltségben.

A Kúria a 2016. szeptember 29. napján kelt Pkk. V. 25.023/2016/2. sorszámú végzésével olyan határozatot hozott, miszerint „az eljárásra a Kaposvári Törvényszéket jelöli ki és erről a Fővárosi Törvényszék 112. P. 24949/2015/16. számra hivatkozással értesíti.”

Az indokolásban a Kúria nem állapította meg, hogy két jogerős bírósági határozat született volna az illetékesség hiányának megállapítása (nemleges illetékességi összeütközés) tekintetében. (Megjegyzendő: ezzel kapcsolatban a Kaposvári Törvényszék a 19. P. 21.582/2011/47. sorszámú végzésében (amellyel korábban a keresetet a Fővárosi Törvényszékhez tette át az alperes székhelyére tekintettel) is fellebbezési jogot biztosított, és fellebbezés hiányában (azaz valamennyi peres fél egyező akaratnyilvánítása mellett) emelkedett a végzés jogerőre)

Időközben a Fővárosi Törvényszék a felperéseknek a 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú végzése ellen – fentiekben említett – fellebbezést a kijelölésre hivatkozással megküldte a Kaposvári Törvényszéknek, a fellebbezéssel kapcsolatos intézkedések megtételére. A Kaposvári Törvényszék a 19. P. 21. 822/2016/6. sorszámú 2016. november 28-án kelt végzésével (I/5 irat) a felperések fellebbezését hivatalból elutasította. A felperések ezen végzés ellen a Pécsi Ítéltáblához 2016. december 9.-én fellebbezést nyújtottak be.

Mind a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24949/2015/16. sorszámú végzése, mind pedig a Kaposvári Törvényszék 19. P.21.822/2016/6. sorszámú - fellebbezést hivatalból elutasító - végzése megalapozatlanul hivatkozik az illetékesség hiányát megállapító végzés tekintetében a fellebbezés kizártságára. A Pp. 46. § (3) bekezdése csak a Fővárosi Törvényszék 16-I. sorszámú (felterjesztő) végzése elleni fellebbezést zárja ki, hiszen akként rendelkezik, miszerint: „A hatásköri vagy illetékességi összeütközést megállapító és kijelölést kezdeményező határozattal szemben fellebbezésnek nincs helye.”

A Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzése nem állapított meg illetékességi összeütközést, mivel még nem volt jogerős ez a határozat. A nemleges illetékmentesség megállapítása iránti határozat ellen pedig fellebbezésnek van helye.

A felperések fellebbezése alapján ugyanis, ha az Ítéltábla megváltoztatta volna a 122.P. 24.949/2015/16. sz. végzést, nyilvánvalóan a Fővárosi Törvényszék sem hozhatta volna meg a 16-I. végzését, mivel ebben az esetben nem lett volna illetékességi összeütközés és sem a kijelölés tárgyában való felterjesztésre szükség.

A Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú, 2016. augusztus 31. napján kelt végzése ugyanis az illetékesség hiányának megállapításáról is rendelkezett, amely ellen fellebbezésnek van helye. Így csak e végzésnek e rendelkezése elleni fellebbezés elbírálását követően lehetett volna a Fővárosi Törvényszéknek az illetékességi összeütközést megállapító és a kijelölést kezdeményező 16-I. sorszámú határozatában az eljáró bíróság kijelölése érdekében a Kúriához előterjesztést tennie!

A felperések emberi méltóságát sérti a cél nélküli jogalkalmazás, az egyes perbeli cselekmények időrendben való következése logikus betartásának vizsgálata nélküli (leketlen) ügyintézés. A megkülönböztetett, a felperések érdekét sértő késleltetett kézbesítéssel előidézett információ megosztás hátráltatása.

Nincs indok, de magyarázat sem található arra, [- legfeljebb a felperesek személyével kapcsolatos hátrány okozása (azaz hogy a felperesek jogaikkal nem tudjanak élni!) -] hogy a Kúria számára miért került sor már [REDACTED] bíróról a 122. P. 24.949/2015/16-I. sorszámú 2016. szeptember 1-jén kelt végzéssel az iratok felterjesztése a kijelölés kérdésében, amikor a felperesek részére a 16 végzés csak 2016. szeptember 28-án került kézbesítésre, és a felperesek ezen végzés elleni fellebbezést 2016. szeptember 29-én (a következő napon a leggyorsabban) tudták előterjeszteni; azon a napon, amelyen a Kúria szintén 2016. szeptember 29-én – jogerős határozat hiányában – a kijelölő határozatát a Kaposvári Törvényszék kijelölésével már meg is hozta.

A Kúria olyan gyorsan igyekezett a kijelölésről dönteni, (holott 2014-től a Fővárosi Törvényszék 2 évig „ült az ügyön”), hogy még azt sem ellenőrizte, hogy a 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú végzés jogerős e egyáltalán, s így a Fővárosi Törvényszék felterjesztése alapján van-e hatásköre a kijelölés elvégzésére.

A felperesek a mai napig nem kaptak jogerősítő végzést vagy záradékot, hogy a 122. P.24.949/2015/16. végzés mikor emelkedett jogerőre [Lásd Pp. rendelkezése].

Mindezek a körülmények, amelyekkel az eljárás bíróságok előidézték, a felpereseket „lekezeltek” s az ügy intézése során sértették a felperesek emberi méltóságát.

3) A 2017. május 15-én kelt beadványukban az indítványozók az indítványt kiegészítették, utalva az alábbiakra:

a) Az előterjesztett alkotmányjogi panasz megfelel az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27.§-ában foglalt feltételeknek, tekintettel arra, hogy a Kúria kijelölő végzése esetén a „**bíróági eljárást befejező egyéb döntésről**” van szó.

A bírósági eljárás ugyanis a két jogerős, illetékesség vagy hatáskör hiányát megállapító bírósági határozatnak a Kúriához való felterjesztésével indul meg, és a Kúria kijelölő határozatával fejeződik be.

A Kúria előtti kijelölési eljárás egyik megelőző bírósági eljáráshoz sem tartozik, tehát önálló, jogorvoslat nélküli (jogorvoslat kizárásával folyó) bírósági eljárás.

A felek sajnálatos módon ebben az eljárásban a fél jogaival nem rendelkeznek, mivel nincs módjuk arra, hogy a kijelölési eljárásban részt vegyenek: azaz nincs joguk arra, hogy indítványt, észrevételt, javaslatot terjesszenek elő arra, hogy a mely bíróság kerüljön kijelölésre, mint ez jelen esetben a két nemleges illetékességi összeütközést megállapító törvényszékek között történt.

A kijelölési eljárás olyan nemperes eljárás, amelyben a feleket semmilyen jog nem illeti meg, így az eljárás teljesen ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes és igazságos bírósági eljáráshoz való joggal. E tekintetben Indítványozók kiemelik, hogy a peres felek valamennyiben budapestiek, ennek ellenére a Kúria a Kaposvári Törvényszéket jelölte ki.

Ez az eljárási szabályozatlanság és az a tény, hogy a fél nem lehet hatással arra, hogy mely bíróság kerüljön kijelölésre (jelen esetben a kijelölést kezdeményező Fővárosi Törvényszéknek erről szóló határozata felperes indítványozóknak már késedelmesen, akkor került kézbesítésre,

amikor a Kúria már a kijelölési határozatát meghozta. A felperes indítványozóknak tehát semmilyen ráhatásuk, eljárási lehetőségük nem volt, hogy a kijelölés kérdésében nyilatkozzanak,

b) Az eljáró bíróság kijelölése indítványozók álláspontja szerint nem igazgatási ügy, hanem alapvető jelentőségű kérdés a tisztességes eljáráshoz való jog részét képező törvényes bírósághoz (bíróhoz) való jog [Lásd a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bszi) 2.§ 8.§ 9-11.§ rendelkezéseit] érvényesülése körében.

Sérelmezték az Indítványozók azt is, hogy az Alaptörvénynek a XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jog biztosítása érdekében nem ad jogorvoslati lehetőséget a kijelölő határozat tekintetében. Indítványozók úgy vélik, hogy az eljárásban mindenképpen biztosítani kellene a félnek a meghallgatáshoz való jogát, vagy a kijelöléssel szemben jogorvoslatot kellene biztosítani. a Kúria egy másik tanácsához.

A Bszi 13.§ (3) bekezdése bár lehetővé teszi, hogy törvény a jogorvoslatot kizárja, azonban jelen esetben Indítványozók úgy vélik, hogy a XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt alapvető jog korlátozása az Alaptörvény I. cikk (2) bekezdésében foglalt szabályoknak nem felel meg.

A Pp. 45-46.§-ában foglaltakra hivatkozva utaltak arra, hogy ezekből a rendelkezésekből egyértelműen kitűnik, hogy **a jogerős határozatok esetében szükséges a kijelölésről dönteni.** Indítványozók állítják, hogy a Fővárosi Törvényszék határozata nem volt jogerős, mivel az ellen Indítványozók fellebbezést terjesztettek elő, amely nem került elbírálásra, és a Kúria úgy jelölte ki az eljáró bíróságot, hogy a nem volt két jogerős, illetékesség hiányát megállapító határozat. Az illetékesség hiányát megállapító végzés ellen fellebbezésnek van helye, azonban az Indítványozók által előterjesztett fellebbezést a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sorszámú határozata nem biztosította.

Mindez igazolja, hogy a Kúria kijelölő végzésének meghozatalakor nem volt a kijelölési hatáskör gyakorlásához elengedhetetlen a Pp. 45. § (1) bekezdésében előírt két jogerős határozat.

Továbbá a Pp. 45. § (3) bekezdése nem a illetékesség hiányát megállapító határozat ellen zárja ki a fellebbezést, hanem a kijelölési ügyben azon bírói határozat ellen, amely megállapítja a két jogerős illetékességi összeütközést megállapító határozat fennállását és a kijelölés érdekében kezdeményezi a kijelölésre jogosult, jelen esetben a Kúria eljárását. Az Indítványozóknak a Fővárosi Törvényszék 122. P. 24.949/2015/16. sz. végzése – amely ellen fellebbezést terjesztettek elő - nem ilyen határozatról döntött.

Felperesek megjegyzik, hogy a Kúria kijelölés tárgyában hozott határozata ellen a fellebbezést a Pp. 233. § (3) bekezdés b) pontja zárja ki a fellebbezést, másrészt a Pp. 10.§ (2) bekezdés c) pontja alapján a Kúria csak másodfokú bíróságként jár el, amelyből okszerűen következik [Lásd a Pp. 233. § (1) bekezdését], hogy a Kúria kijelölő végzése ellen nincs helye fellebbezésnek.

A fél jogainak a kijelölési eljárásban való biztosítása és a kijelölési határozattal szemben a jogorvoslat biztosítása mellett ezen jogintézmény **alapvető alkotmányossági kérdésekként fogalmazható az meg, hogy a kijelölésről döntést hozó bíróság milyen szempontok alapján dönt a kijelölésről, és választhatja ki azt a bíróságot, amely a felek perbeli jogvitájában döntést hozhat.**

Nyilvánvalóan, hogy ebben a kérdésben való döntésnél nem sok jelentőséggel bírhat az a körülmény, hogy a kijelölési hatáskörrel rendelkező bíróság – jelen esetben a Kúria – milyen

álláspontot foglal el a nemleges megállapítást tartalmazó bírói határozatok törvényessége felől, hiszen a kijelölés nem a nemleges határozatok törvényességének a felülvizsgálata (ebben nincs helye felülvizsgálati kérelemnek) hanem a nemleges összeütközés, mint akadály feloldása és az új eljárásra jogosult bíróság kijelölése.

Ha nem ez lenne a cél, akkor indokolt lenne azt a célt és feltételeket az eljárási törvényben szabályozni, amelynek mentén a kijelölő bíróságnak a határozatát meg kell hoznia.

Indítványozók álláspontja szerint a Kúria ezen hatáskörét nem helytállóan, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütköző módon gyakorolta, mert nem vette figyelembe a felek érdekét.

4) Az Alkotmánybíróság egyesbíróként eljáró alkotmánybírója /dr. Szívós Mária/ a 2017. május 25. napján kelt IV/290-7/2017. sz. végzésével a Kúria Pkk. V. 25.023/2016/2. végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasította.

A végzés indokolása szerint az Alkotmánybíróság főtíkára a 2017. április 10-én kelt levelében arról tájékoztatta az indítványozókat, hogy az Abtv. 27.§-a alapján alkotmányjogi panasz benyújtására akkor van lehetőség, ha az ügy érdemében hozott bírói döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és a jogorvoslati jogát kimerítette, vagy a jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

A Kúria a Pkk. V. 25.023/2016/2. sorszámú végzésével az indítványozók, mint felperes által a Magyar Közigazgatási Társaság alperes ellen társadalmi szervezet határozatának bírósági felülvizsgálata iránti eljárásra a Kaposvári Törvényszéket jelölte ki. A főtíkárt tájékoztatta az indítványozókat, hogy a Kúria kijelölő végzése nem minősül sem az ügy érdemében hozott bírói döntésnek, sem a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek, ebből következőleg – az Abtv. 27.§-a értelmében alkotmányjogi panasz előterjesztésének nincs helye.

Az indítványozók közölték, hogy a Kúria kijelölő határozata a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, amely alkotmányjogi panasszal támadható, ezért kérték indítványuk érdemi elbírálását.

Az Alkotmánybíróság egyesbírója - az Abtv. 55.§ (2) bekezdése és az Abtv. 27. §-a felhívásával – megállapította, hogy a Kúria kijelölő határozata ellen nincs helye alkotmányjogi panasznak, mert a kijelölő határozat nem minősül sem az ügy érdemében hozott bírói döntésnek sem pedig a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek. Így az Alkotmánybíróság a főtíkárt javaslatára az indítványt visszautasította. A végzés ellen a jogorvoslatot az Abtv. 39.§ (2) bekezdése kizárja.

II. Az Indítványozónak az Alaptörvényben biztosított jogai megjelölése, valamint az Alaptörvénynek azok a rendelkezései, amelyet a megsemmisíteni indítványozott jogszabályok sértenek

5) Az Alkotmánybíróság végzése következtében – figyelemmel az Abtv. 26. § (2) bekezdésben foglaltakra – a felperesnek az Alaptörvényben foglalt alábbi rendelkezései alapján biztosított jogai - sérültek:

„Nemzeti hitvallás

Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság.

Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.

Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.”

B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

R) cikk

(1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

(3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

T) cikk

(1) Általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg. Sarkalatos törvény eltérően is megállapíthatja az önkormányzati rendelet és a különleges jogrendben alkotott jogszabályok kihirdetésének szabályait.

(2) Jogszabály a törvény, a kormányrendelet, a miniszterelnöki rendelet, a miniszteri rendelet, a Magyar Nemzeti Bank elnökének rendelete, az önálló szabályozó szerv vezetőjének rendelete és az önkormányzati rendelet. Jogszabály továbbá a Honvédelmi Tanács rendkívüli állapot idején és a köztársasági elnök szükségállapot idején kiadott rendelete.

(3) Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.

(4) A sarkalatos törvény olyan törvény, amelynek elfogadásához és módosításához a jelen lévő országgyűlési képviselők kétharmadának szavazata szükséges.

I. cikk

(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

(4) A törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, valamint őket is terhelik azok a kötelezettségek, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak.

II. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

XXIV. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

(2) Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

(7) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

26. cikk

(1) A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélkezési tevékenységükben nem utasíthatóak. A bírákat tisztségükből csak sarkalatos törvényben meghatározott okból és eljárás keretében lehet elmozdítani. A bírák nem lehetnek tagjai pártnak, és nem folytathatnak politikai tevékenységet.

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

- 6) A megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezések a következők:

Abtv. alábbi rendelkezései:

„Abtv. 27. § Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

[...]

Abtv. 39. § (2) Az Alkotmánybíróság döntése ellen jogorvoslatnak nincs helye.

[...]

Abtv. 55. § (1) Az Alkotmánybíróság eljárásának előkészítését e törvényben és az Alkotmánybíróság ügyrendjében meghatározottak szerint a főtitkár végzi.

(2) A főtitkár előzetesen vizsgálja, hogy az indítvány alkalmas-e alkotmánybírósági eljárás megindítására, megfelel-e az indítványra vonatkozó, e törvényben előírt formai és tartalmi követelményeknek, valamint fennállnak-e eljárást gátló akadályok.

(3) Ha az indítvány az e törvényben előírt formai és tartalmi követelményeknek nem felel meg, a főtitkár hiánypótlásra hívja fel az indítványozót, aki annak harminc napon belül köteles eleget tenni. Ha az indítványozó a hiánypótlási felhívásnak határidőben nem, vagy ismételten hiányosan tesz eleget, az indítvány érdemi vizsgálatára nem kerül sor.

[...]

(5) Az Alkotmánybíróságnak az indítvány érdemi vizsgálat nélküli visszautasításáról szóló döntését – a főtitkár javaslatára – az Alkotmánybíróság egyesbíróként eljárva hozza meg.”

Alkotmánybíróság Ügyrendje:

25. § [...]

(3) A beadvány – Abtv. 55. § (2) bekezdésében meghatározott – vizsgálatát követően a főtitkár válaszlevélben tájékoztatja a beadványozót arról, hogy

a) az alkotmánybíróági eljárás megindítására törvényes lehetőség nincs, mert azt az Abtv.

55. § (4) bekezdése kizárja,

b) a beadványt a hatáskörrel rendelkező más szervnek vagy hatóságnak megküldi, ha a beadvány tartalmából kétségtől megállapítható az Alkotmánybíróság hatáskörének hiánya és a hatáskörrel rendelkező szerv,

c) a beadvány tartalmából kétségtől megállapítható, hogy az abban foglalt alkotmányjogi kérdés az Abtv. alapján ítélt dolognak minősül, és a körülmények alapvető megváltozása nélkül ismételt előterjesztett beadvány elbírálására nincs jogi lehetőség,

d) a beadvány nem felel meg a törvényben előírt alaki vagy tartalmi követelményeknek.

(4) Ha a (3) bekezdés d) pontjában meghatározott hiányosság előre láthatóan pótolható, a főtitkár a tájékoztatással egyidejűleg – az Abtv. 55. § (3) bekezdése szerint – a jogkövetkezmények ismertetésével és harminc napos határidő megjelölésével hiánypótlásra hívja fel a beadványozót. [...]

[...]

6) Ha a beadványozó a (3)–(4) bekezdésben meghatározott tájékoztatás és a hiánypótlásra való felhívás ellenére a hiányt – a megadott határidőben – nem pótolja, az Alkotmánybíróság az eljárást megszünteti; [...].

26. §

[...]

(4) A főtitkár az Abtv. 55. § (5) bekezdésében meghatározott egyesbírói végzésre javaslatot tesz, a végzést előkészíti.

III. Közvetlen érintettség kifejtése

7) Az indítványozókat az Alkotmánybíróság végzése közvetlenül érinti, mivel az általuk előterjesztett indítványt az alkotmánybíróság arra tekintettel utasította el, hogy az törvényben kizárt.

IV. Indokolás a sérelmezett jogszabályi rendelkezésnek az Alaptörvénybe ütközésére

8) Az Alaptörvény 24. § (2) bekezdés c) és d) pontja, (3) bekezdés a)-b) pontja és (8)-(9) bekezdése az alábbi rendelkezéseket tartalmazza:

(1) Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve.

24. § (2) bekezdés Az Alkotmánybíróság

[...]

c) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját;

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját;

(3) Az Alkotmánybíróság

a) a (2) bekezdés b), c) és e) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes jogszabályt vagy jogszabályi rendelkezést;

b) a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést;

(8) Az Alkotmánybíróság tizenöt tagból álló testület, amelynek tagjait az Országgyűlés az országgyűlési képviselők kétharmadának szavazatával tizenkét évre választja. Az Országgyűlés az országgyűlési képviselők kétharmadának szavazatával az Alkotmánybíróság tagjai közül elnököt választ, az elnök megbízatása az alkotmánybírói hivatali ideje lejártáig tart. Az Alkotmánybíróság tagjai nem lehetnek tagjai pártnak, és nem folytathatnak politikai tevékenységet.

(9) Az Alkotmánybíróság hatáskörének, szervezetének, működésének részletes szabályait sarkalatos törvény határozza meg.

9) Az Indítványozók, mint felperesek által a Magyar Közigazgatási Kar alperes ellen indult eljáró bíróság kijelölése iránti a Fővárosi Törvényszék által kezdeményezett nemperes eljárásban a **Kúria Pfv. V. 25.023/2016/2. számú kijelölő végzése** megsemmisítése iránt előterjesztett indítvány tekintetében az Alkotmánybíróság által lefolytatott eljárás, és ennek eredményeként meghozott IV/290-7/2017. sz. végzés meghozatala során alkalmazott Abtv., az Indítványozók szerint több ponton sérti az Alaptörvény rendelkezését, és az indítványozók Alaptörvényben foglalt jogait.

a) Az Alaptörvény 24.§-a az Alkotmánybíróságról és az Alkotmánybíróság tagjairól tartalmaz rendelkezést. Az Alkotmánybíróság főtitkárát – mint közjogi tisztségviselőt – egyáltalában nem említi meg. Az Alaptörvény 24. § (9) bekezdése akként rendelkezik, miszerint: „Az Alkotmánybíróság hatáskörének, szervezetének, működésének részletes szabályait sarkalatos törvény határozza meg.”

Az Alaptörvény nem rendelkezik arról, hogy az Alkotmánybíróság a saját ügyrendjét megalko(thas)sa.

Mivel az Alkotmánybíróság hatáskörének, szervezetének, működésének részletes szabályait (kizárólag) sarkalatos törvény határozhatja meg, az ilyen kérdések – különösen az Abtv. által delegált hatáskörként - nem szabályozhatók az Ügyrendben. Ebben az esetben ugyanis az Országgyűlés hatásköréből (amely a sarkalatos törvény megalkothatja) Alaptörvény-ellenesen „átcsúszik” a szabályozás az Alkotmánybíróság teljes ülésének hatáskörébe.

b) Az Abtv. „Az Alkotmánybíróság döntéshozatali szervei” cím alatt (47-50.§) a főtitkárt nem említi.

Döntéshozatali szervként kizárólag a **teljes ülés, a tanács, az egyesbíró járhat el.**

Az Abtv. 48.§ (3) bekezdése szerint „A teljes ülésen hivatalból vesz részt a főtitkár, továbbá részt vehetnek az elnök által meghívott személyek.” Az 50. § (2) bekezdés e) pontja szerint „Az Alkotmánybíróság teljes ülésén dönt

e) az elnökhelyettes és a főtitkár megválasztásáról,…”

Minderre tekintettel a főtitkár az alkotmánybírósági indítvány tekintetében döntést nem hozhat. A hiánypótlásra történő felhívás is tekintetben döntésnek tekintendő, különösen arra figyelemmel, hogy a főtitkár javaslatára később az alkotmánybíró ugyanazt a döntést hozza meg, és nem történik meg a főtitkár eljárásának, hiánypótlásának felülvizsgálata az alkotmánybíró részéről [Lásd az Abtv. 55§ (5) bekezdését].

c) Annak ellenére, hogy sem az Alaptörvény, sem pedig az Abtv. 47.§-a döntéshozatali szervként a főtitkárt nem említi, az Abtv. 20. címe ”Az eljárás előkészítése és az indítványok befogadhatóságának előzetes vizsgálata” részben az Abtv. 55. § (1) bekezdése szerint „Az alkotmánybíróság eljárásának előkészítését”, mint feladatot a főtitkár végzi.

20. Az eljárás előkészítése és az indítványok befogadhatóságának előzetes vizsgálata

55. § (1) Az Alkotmánybíróság eljárásának előkészítését e törvényben és az Alkotmánybíróság ügyrendjében meghatározottak szerint a főtitkár végzi.

(2) A főtitkár előzetesen vizsgálja, hogy az indítvány alkalmas-e alkotmánybírósági eljárás megindítására, megfelel-e az indítványra vonatkozó, e törvényben előírt formai és tartalmi követelményeknek, valamint fennállnak-e eljárást gátló akadályok.

(3) Ha az indítvány az e törvényben előírt formai és tartalmi követelményeknek nem felel meg, a főtitkár hiánypótlásra hívja fel az indítványozót, aki annak harminc napon belül köteles eleget tenni. Ha az indítványozó a hiánypótlási felhívásnak határidőben nem, vagy ismételten hiányosan tesz eleget, az indítvány érdemi vizsgálatára nem kerül sor.

(4) A (3) bekezdésben meghatározott eseten kívül az indítvány nem kerül érdemi elbírálásra, ha

a) az indítványozó az indítvány előterjesztésére a törvényben meghatározott határidőt elmulasztotta, illetve a mulasztást felhívás ellenére sem igazolta,

b) nyilvánvalóan nem jogosult terjesztette elő az indítványt,

c) az indítvány elbírálása nyilvánvalóan nem tartozik Alkotmánybíróság hatáskörébe,

d) a beadvány nem minősül indítványnak, vagy

e) az indítvány nyilvánvalóan alaptalan.

(5) Az Alkotmánybíróságnak az indítvány érdemi vizsgálat nélküli visszautasításáról szóló döntését – a főtítkár javaslatára – az Alkotmánybíróság egyesbíróként eljárva hozza meg.

A törvényi szabályok azonban nem az Alkotmánybíróság döntésének előkészítését, hanem valóságos, tényleges döntési jogkört biztosítanak a főtítkár számára!

Ugyanis a főtítkári eljárás olyan természetű, hogy arra tekintettel – függetlenül attól, hogy az Abtv. 55. § (2) bekezdésében foglalt tárgykörben a főtítkári hiánypótlási felhívás megalapozott-e – a törvény tartalmazza, hogy a főtítkár döntési jogkörében **„az indítvány érdemi vizsgálatára nem kerül sor”**, az **„indítvány nem kerül érdemi elbírálásra”**, továbbá a főtítkár javaslatára az Alkotmánybíróság egyesbíróként eljárva dönt az **„indítvány érdemi vizsgálat nélküli visszautasításáról”**.

Indítványozók álláspontja szerint az Abtv. 55. § (1)-(3) és (5) bekezdése a főtítkárnak olyan hatáskört ad, amely nem előkészítés, közreműködés, hanem érdemi döntési mechanizmust hoz létre az eljárásban, mivel az indítványról nem az Alkotmánybíróság, mint 15 fős testület dönt.

A főtítkár eljárásának jogkövetkezménye lehet, hogy „Ha az indítvány az e törvényben előírt formai és tartalmi követelményeknek nem felel meg, a főtítkár hiánypótlásra hívja fel” , azonban „Ha az indítványozó a hiánypótlási felhívásnak határidőben nem, vagy ismételt hiányosan tesz eleget, az indítvány érdemi vizsgálatára nem kerül sor.”

Indítványozók álláspontja szerint Alaptörvény-ellenes az az eljárási mód, hogy hiánypótlási eljárás nem teljesítése vagy későbbi (határidő mulasztással történő) teljesítése – külön alkotmánybírósági határozat nélkül az indítvány érdemi vizsgálatára nem kerül sor.

A főtítkár sem tévedhetetlen, tehát magának az Alkotmánybíróságnak kell kimondania azt, hogy az indítvány nem felel meg annak az eljárási és anyagi jogi követelményeknek, hogy az indítványt nyilvántartásba lehessen venni. A törvény nem mondhatja ki, hogy ilyen esetben „az indítvány érdemi vizsgálatára nem kerül sor,”[Abtv. 55. § (3) bekezdés] hanem a mulasztás jogkövetkezményeiről (a hiánypótlás szükséges volt és azt az indítványozó nem teljesítette) az Alkotmánybíróságnak kell határoznia.

Hasonló az Indítványozók érvelése az Abtv. 55.§ (4) bekezdés a) pontja esetében is, azaz a törvény az egyedi ügyben Alkotmánybíróság által hozott döntés nélkül nem mondhatja ki, hogy „Az indítvány nem kerül érdemi elbírálásra”. Indítványozó szerint szoros összefüggés van az alkotmánybírósági eljárás polgár általi kezdeményezhetősége [24. cikk (2) bekezdés c)-d) pontja] és az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való alapvető jog biztosítása között. Így indítványozó véleménye szerint Alaptörvény-ellenes, ha az indítványról végérvényesen nem az Alkotmánybíróság testülete dönt, továbbá ha a döntés nem érdemi befejező határozattal történik. [Az Alkotmánybíróság jelenlegi gyakorlatában eluralkodott az ún. „formális” főtítkári hiánypótlás, majd annak a főtítkár részéről történő állítása, hogy az nem volt teljes, vagy nem megfelelő még az indokolása; és ennek következményeként az alkotmányjogi eljárás megszüntetése, vagy a főtítkár javaslata alapján az egyesbíró által történő érdemi vizsgálat nélkül való visszautasítása.].

A tisztességes eljárás az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése alapján megköveteli, hogy ne a főtitkár döntsön a hiánypótlásról és annak nem teljesítése esetére a sarkalatos törvény állapítson meg jogkövetkezményeket, hanem az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24.§ (2) bekezdés c) pontja és (3) bekezdés a) pontja alapján az egyedi ügyben határozathozatallal teljesítse kötelességét és gyakorolja hatáskörét.

Ez felel meg az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt demokratikus jogállamiságból eredő közhatalom-gyakorlási alapelveknek.

Az Alaptörvény 24.§ (9) bekezdésében foglalt felhatalmazás (az Alkotmánybíróság hatásköre, a szervezete, a működése részletes szabályai) alapján megalkotott sarkalatos törvény, az Abtv. 55.§ (1)-(2)-(3), (4) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése nem felel meg az Alaptörvény fentebb hivatkozott rendelkezéseinek.

Mindez sérti az indítványozóknak az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében foglalt alapvető jogok védelmének biztosításához való jogát, valamint a XXIV. cikkben foglalt, az Alkotmánybíróság, mint hatóság előtt a tisztességes eljáráshoz való jogát.

d) Az Abtv. 70. § (1) bekezdése szerint „Az Alkotmánybíróság eljárására vonatkozó részletes szabályokat az Alkotmánybíróság ügyrendje állapítja meg.”

Indítványozók álláspontja szerint azonban ezek az „Alkotmánybíróság eljárására vonatkozó részletes szabályok” kizárólag az Alkotmánybíróság tagjaira állapíthatnak meg jogokat és kötelezettségeket, az alkotmánybírósági eljárást indítványozók személyre vonatkozóan nem.

Ez következik abból, hogy az Alaptörvény R cikk (2) bekezdése értelmében „Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.”

Az Alaptörvény T) cikk (1) bekezdése szerint „Általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg.”

Azonban az Alkotmánybíróság nem minősül az Alaptörvény vagy az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szervnek, továbbá az Alkotmánybíróság ügyrendje sem minősül jogszabálynak.

Az Alaptörvény T. cikk (2) bekezdése értelmében „Jogszabály a törvény, a kormányrendelet, a miniszterelnöki rendelet, a miniszteri rendelet, a Magyar Nemzeti Bank elnökének rendelete, az önálló szabályozó szerv vezetőjének rendelete és az önkormányzati rendelet.”

A fentiekre tekintettel az indítvány mikénti elbíráhatósága tekintetében az indítványozókra kiható hatállyal jogkövetkezményt csak az Alaptörvény, vagy az Abtv. állapíthatna meg, az Alkotmánybíróság ügyrendje nem!

Az Alkotmánybíróság ügyrendje erre tekintettel az Alaptörvénybe és az Abtv. 70. § (1) bekezdésébe ütközik, így indítványozó kéri az Ügyrend a 25. § (3)-(4) és (6) bekezdése, továbbá a 26. § (4)-(5) bekezdésében megjelölt - rendelkezéseit megsemmisítését.

A fentiekre tekintettel Indítványozó kéri az Abtv. és az Ügyrend rendelkezéseinek megsemmisítését.

11) Indítványozók álláspontja szerint az Alkotmánybíróság IV/290/-7/2017. sz. döntése - az alábbiak miatt - sérti az indítványozónak az Alaptörvényben foglalt – sérthetetlen és elidegeníthetetlen (I. cikk. (1) bekezdés) - alapvető jogait.

a) Az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jog sérelme

aa) Az Alkotmánybíróság az indítványozó emberi méltóságát nem tartották tiszteletben az által, hogy a jogi képviselőnek a Kúria Pfv. V. 25.023/2016/2. sorszámu végzése elleni indítványát – a főtitkár alaptalan és meg nem indokolt hiánypótlási felhívására tekintettel - nem tisztességes módon figyelmen kívül hagyták, nem vették nyilvántartásba és – a főtitkár alaptalan és Alaptörvénybe-ütköző javaslata alapján – az egyesbíróként eljáró dr. Szívós Mária alkotmánybíró visszautasította.

Az eljárásból megállapítható az indítványozó lekezelése, és emberként való semmibe vétele.

Ezt támasztja alá, hogy dr. Szívós Mária az indítványozóknak a 2017. május 15-én kelt beadványában foglaltakkal érdemben nem foglalkozott. Az Alkotmánybíróság visszautasító végzésében érdemben nem került megemlítésre az indítványozók beadványában és kiegészítő beadványában felhozott azon érvek, hogy a Kúria Pkk. V. 25.023/2016/2. sz. kijelölési végzése Alaptörvény-ellenességét támadó indítvány miért nem fogadható el. Az Alkotmánybíróság nem adott arra magyarázatot, hogy a Kúria kijelölési eljárása, illetve az alapján hozott döntés, miért nem tekinthető a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek? Megjegyzendő: az Alkotmánybíróság ezzel a kérdéssel nem is foglalkozhatott, mivel az Ügyrend 26.§ (4) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság által hozandó **egyesbírói végzésre a főtitkár tesz javaslatot**, a végzést maga a főtitkár készíti elő, így a végzés meghozatala elfogadása az alkotmánybíró által teljesen formális. Az alkotmánybíró nevében kiadott visszautasító végzés csak „az Alkotmánybíróság pecsétjét üti rá, a korábbi főtitkári hiánypótló levélre.”, azonban ez érdemi elbírálást nem jelent.

Ez a szabályozás nem felel meg a demokratikus jogállamiság követelményének, hiszen az alkotmánybírónak éppen az lenne a feladata, hogy a főtitkár hiánypótlását felülvizsgálja abban

a tekintetben, hogy a felhívás törvényes volt-e, a felhívást az indítványozó teljesítette-e. Az Abtv. nem ad arra választ, hogy milyen eljárásjogi helyzet áll elő, ha a főtitkár javaslatát nem fogadja el az alkotmánybíró.

ab) Az Alkotmánybíróság végzése sérti az Indítványozóknak az Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltóság sérthetetlenségéhez való jogát, mivel az Abtv. 27.§-ában foglalt alkotmányjogi panasz jogintézménye tekintetében egyértelműen nincs szabályozva, az, hogy a „bíróági eljárást befejező egyéb döntés” alatt a jogalkotó az Alaptörvény 24.§ (1) bekezdés c) és d) pontja tekintetében milyen bírói határozatok tekintetében teszi lehetővé az alkotmányjogi panaszt.

Az indítványozók emberi méltóságát sérti, hogy az indítványozót állandóan sújtja az az állandó bizonytalanság, továbbá kiszámíthatatlanság, hogy az Abtv. 27.§ alapján a „bíróági eljárást befejező egyéb döntés” alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszt az Alkotmánybíróság nyilvántartásba veszi-e, illetve azt érdemben bírálja-e el, ha az indítványozó nem jogerős ítéleti rendelkezést, vagy nem a nemperes eljárásban az ügy érdemében hozott határozatot támad [Pl. végrehajtási kifogás tárgyában hozott határozatot [bíróági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vhr.) 217.§]; avagy azt visszautasítja.

Az emberi méltóságot sérti ezzel összefüggésben az a felesleges, a polgárt „túráztató” alaptalan munka, amely egy alkotmányjogi panaszban megnyilvánul, és végül az indítvány elutasításra kerül.

A „bíróági eljárást befejező egyéb döntés” kizárólag végzés formájában jelenhet meg. Az ilyen döntés jellemzője, hogy alapvetően a bíróság által hozott ilyen végzés ellen a törvény önálló fellebbezési jogot biztosít. A bíróság által meghozott első fokú végzés, illetve az ellene előterjesztett fellebbezés elbírálása az adott bírósági eljárást befejezi (keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítása, a per megszüntetése, a tárgyalás felfüggesztése, a fellebbezés hivatalból való elutasítása, beavatkozással kapcsolatos bírói határozatok stb.)

Az emberi méltóság védelme tekintetében jelentős tényező a jogorvoslathoz való jog. A jelenlegi törvényi szabályozás alapján a Kúria döntése ellen nincs helye jogorvoslatnak (fellebbezésnek) és az Alkotmánybíróság döntése ellen nincs helye semmilyen jogorvoslatnak.

Az érdemi jogorvoslat hiánya miatt a hozott döntésekkel szemben az indítványozó nem tud jogorvoslati eljárást kezdeményezni, és nem tudja kifejezni álláspontját. Ezzel háttérbe szorul az ember emberi minősége, méltóságához való joga.

b) Az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében az alapvető jogok védelmének biztosításához való jog sérelme és a XXIV. cikk (1) bekezdésében az Alkotmánybíróság, mint hatóság előtti tisztességes eljáráshoz való jog sérelme

ba) A nem tisztességes alkotmánybíróági eljárás is sérti az Indítványozók Alaptörvényben biztosított jogait.

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdéséből következik, hogy az Ügyrend 26. § (4) bekezdése a főtitkár eljárásáról szól, és nem független alkotmánybírónak olyan a felülvizsgálati eljárásáról, amely a főtitkár hiánypótlási eljárásának vizsgálata alapján annak megállapítását szolgálja, hogy a hiánypótlási eljárás indokolt volt-e, az megfelelt-e a törvényi követelményeknek, a hiánypótlás egyértelműen felhívta-e az indítványozót, hogy az indítvány mely törvényi rendelkezéseknek és milyen okból nem felel meg.

Sem az Abtv., sem pedig az Ügyrend nem ad arra lehetőséget, hogy a főtitkár hiánypótlási eljárását az Abtv. 55. § (5) bekezdése alapján „pecsétnyomó” hatáskörrel felruházott egyesbíróként eljáró alkotmánybíró kifogásolja, és eltérő döntést hozzon a főtitkár által előkészített, visszautasító végzés helyett.

Az Indítványozók Alaptörvény-ellenesnek tartják az egy alkotmánybíró által befejezhető alkotmánybíróági eljárást; továbbá azt is, hogy az Abtv. nem tartalmazza (a főtitkár helyett) az Alkotmánybíróság szuverén eljárását [Lásd az Alaptörvény 24. cikkének (1) és a (2) bekezdés c) pontját, a 24. cikk (8) bekezdését; továbbá a 24.§ (9) bekezdésében foglalt felhatalmazást] arról való határozathozatal érdekében: **az indítvány milyen okból, milyen jogszabályi rendelkezése alapján nem felel meg a törvényi rendelkezéseknek, és az miért nem vehető nyilvántartásba.**

Az Alaptörvény 24. cikk (8) bekezdése ugyanis az Alkotmánybíróságot, mint szervezetet kizárólag „a 15 tagból álló testület”-ként határozza meg. Nem rendelkezik arról, hogy az Alkotmánybíróság hatáskörét az Alkotmánybíróság egy tagja önállóan is gyakorolhatná.

Az Abtv. 24. cikk (9) bekezdésében foglalt felhatalmazás nem terjed ki arra, hogy az Alaptörvényben foglalt szabálytól eltérően az Alkotmánybíróság a 15 fő Alkotmánybíróság Tagja részvétele nélkül döntsön; sem pedig arra hogy az Alkotmánybíróság, mint 15 fős testület döntési jogkörét az Alaptörvény 24. § (2) bekezdésében foglalt indítványok tekintetében a főtitkár átvegye és gyakorolja.

Az Alkotmánybíróság, mint közjogi állami szerv az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében foglalt, az indítványozót megillető alapjogot nem tudja biztosítani. Az Alkotmánybíróság egyesbírója által hozott végzés így Alaptörvény-ellenes.

bb) Az Alkotmánybíróság végzése sérti az Indítványozóknak az I. cikk (1) bekezdésében és XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt alapvető jogát.

Az Alaptörvény nem korlátozza a 24. §(2) bekezdés c) és d) pontjában az alkotmányjogi panasszal felülvizsgálható egyedi ügyben alkalmazott jogszabálynak az Alaptörvénnyel való összhangját, valamint a bírósági döntés Alaptörvénnyel való összhangját.

Az Alaptörvény nem az Abtv. 27. §-ában foglalt – indítványozók szerint szűkített – bírósági döntési körben biztosított jogot a polgároknak az Alkotmánybírósághoz való indítvány előterjesztésére. A Kúria Pkk. V. 25.023/2016/2. sorszámú végzése elleni alkotmányjogi

panaszt így nem lehetett volna elutasítani érdemi vizsgálat hiányában amiatt, hogy a Kúria fellebbezéssel nem támadható végzése ellen nincs helye alkotmányjogi panasznak.

A sarkalatos törvény nem szűkítheti azt a jogot, amelyet az Alaptörvény a polgár számára biztosított! Az Országgyűlés nem veheti el azt a törvényhozói (másik) kezével, , amelyet az alkotmányozói (egyik kezével) biztosított. Az ilyen eljárás sérti az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében foglalt, az államnak az alapvető jogok biztosításhoz való jogát és a XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt részrehajlás nélküli, tisztességes eljáráshoz való jogát.

Indítványozók álláspontja szerint az Alkotmánybíróság eljárása is az Alaptörvény XXIV. cikk hatálya alá tartozó eljárás.

A részrehajlás nélküliséget sérti, hogy az Alkotmánybíróság a „az Abtv. 27.§-ában foglalt „*bíróági eljárást befejező egyéb döntés*” körében nem kívánta érdemben elbírálni a Kúria által az eljáró bíróság kijelölése érdekében lefolytatott nemperes eljárásban született határozat ellen bejelentett alkotmányjogi panaszt.

Indítványozók szerint az elvitathatatlan, hogy ez az eljárás és bírósági döntés a fél alapvető jogát érinti; hiszen ezen döntés határozza meg, hogy mely bíróság jár el az indítványozók ügyében! Így a pártatlan, tisztességes, igazságos bírósági eljárás lefolytatása érdekében a kijelölési nemperes eljárás mikénti befejezése és a hozott határozat alkotmányossága, alapvető jelentőségű ezen alapvető jog érvényesülése tekintetében

Az Abtv. 27.§-ában foglaltak alapján a bírósági döntés elleni alkotmányjogi panasz elbírálása során az Abtv. szűkítő értelmezése Alaptörvény ellenes, mivel ez nem következik az Alaptörvény 24. § (2) bekezdés c) és d) pontjából.

Erre tekintettel indítványozók kérik az Abtv. 27.§-ának megsemmisítését, továbbá az indítvánnyal támadott alkotmánybírósági végzés megsemmisítését.

c) *A jogorvoslathoz való jog sérelme*

12) Az Alaptörvény 24. cikk (9) bekezdésében foglalt felhatalmazás nem jogosítja fel az Országgyűlést arra, hogy a sarkalatos törvényben – amelynek megalkotása „az Alkotmánybíróság hatáskörének, szervezetének, működésének részletes szabályai” tekintetében szól - e sarkalatos törvény az Alkotmánybíróság határozata ellen a jogorvoslatot kizárja!

Az Indítványozó szerint az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében felsorolt indok sem áll fenn, amely kivételesen az alapjogok ütközése folytán magyarázatot adna a jogorvoslat kizárására.

Indítványozó álláspontja szerint az Abtv. 39.§ (2) bekezdésének rendelkezése az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésébe ütközik, így az Alaptörvény ellenes.

Indítványozó álláspontja szerint kizárólag az Alaptörvény mondhatná ki, hogy az Alkotmánybíróság határozata ellen nincs jogorvoslatnak helye. Ennek hiányában az Abtv. rendelkezése Alaptörvény-ellenes, mert egyrészt a 24. cikk (9) bekezdésében foglalt felhatalmazás kereteit a törvényhozó túllépte a sarkalatos törvény rendelkezéseinek meghozatalával, másrészt a törvényi szabályozás az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésébe ütközik.

A IV/290-7/2017. sz. ügyben hozott végzéssel – bár a végzés rendelkező részre a jogorvoslati jogot nem zárta ki – (de a IV/290-7/2017. végzés indokolása mégis erre utal) sérült az Indítványozónak a XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való joga.

V. Jogorvoslati jog kimerítése, nyilatkozat egyéb eljárásról

13) Az Indítványozó [REDACTED] a jogorvoslati jogot (fellebbezést) nem tudta kimeríteni, mert az Alkotmánybíróság határozata ellen a törvény a jogorvoslati jogot kizárja. Az alkotmányjogi panaszt Indítványozó az Alkotmánybíróság határozata ellen terjesztette elő.

A jogsérelem indítványozóknál közvetlenül az Alkotmánybíróság által hozott végzés alapján, bírói döntés nélkül következett be.

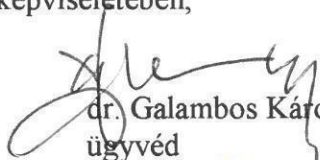
Indítványozók kérik az eljárás lefolytatásához a IV/290/2016. sz. alkotmánybíróság iratok csatolását és a Kúriától a Pkk. V. 25.023/2016. sz. iratok beszerzését.

Budapest, 2017. július 26.

Tisztelettel:

a [REDACTED] és [REDACTED]
indítványozók képviselőiben,

a Dr. Galambos Károly Ügyvédi Iroda nevében:

Dr. Galambos Károly
ügyvéd

Mellékelte iratok:

- 2017. július 18-án kelt ügyvédi meghatalmazás (I/1.)
- 2017. július 21-én kelt ügyvédi meghatalmazás (I/2.)
- Alkotmánybíróság IV-290-7/2017. sz. végzése (I/3.)

DR. GALAMBOS KÁROLY ÜGYVÉDI IRODA
1054 Budapest, Alkotmány utca 4.
Dr. Galambos Károly
Irodavezető ügyvéd
közlekedési szakjogász
Adószám: 18150409-2-41